

ДОКТОР ЯНС
ДИАМАНТЕНИТЕ РУДНИЦИ

chitanka.info

Над западното африканско крайбрежие бе паднала гореща тропическа нощ. На една тераса на богат плантаторски дом седяха трима мъже и млада жена и разговаряха. Жената бе Катерина ван Дорн, дъщеря на висш холандски администратор в Южна Африка, а мъжете — белгийският журналист Андре Люже, инженер Дорио, също белгиец, и притежателят на плантацията Ван Танден. Бяха се сприятелили още с качването на парахода в Хага и сега, пристигнали вече на африканския континент, ван Танден даде подслон на приятелите си, които трябваше на другия ден да потеглят към центъра на Африка с автомобили.

Младата Катерина ван Дорн се завръщаше при родителите си в Африка след няколкогодишно отсъствие. С нея пътуваше и камериерът на баща ѝ Били, който сега пъргаво обслужваше четиримата. Журналистът Андре Люже отиваше в околностите на Йоханесбург, за да напише няколко репортажа за вестника си. Инженер Морис Дорио бе натоварен от англо-американо-холандската компания, която експлоатираше диамантените рудници, да проучи откриването на нови находища.

Разговорът имаше за тема труда на негрите. Хубавата Катерина защищаваше правата на черните, докато инженер Дорио, подкрепян от домакиня, твърдеше, че правата им са достатъчни; макар и трудът им да е тежък, а заплащането не кой знае какво, те пак са хиляди пъти по-добре от останалите си събратя; намирайки се сред европейци, след няколко поколения те ще се цивилизоват и с това белите вършат едно добро дело спрямо туземците. Катерина не бе съгласна и постоянно сочеше умния, разбран и привързан към нея Били.

Черният негр, сякаш да докаже правотата на господарката си, се наведе над инженера и тъкмо поиска да каже нещо, когато се долови изсвистяване из въздуха и една стрела се заби в гърдите му. Журналистът, който бе от другата му страна, скочи, подхвана падащото тяло, Катерина извика и се завтече към тях, Дорио, пребледнял, гледаше край себе си, без да помръдне от стола... Андре Люже бавно положи отпускащото се тяло на негъра на пода, Катерина хвана лицето му, като не можеше да откъсне поглед от разширяващите се, пълни с влага тъжни очи на Били... Само Ван Танден скочи изваждайки пистолета си, се спусна към градинката, но след малко се върна, виновно разтваряйки ръце:

— Никого не можеш да зърнеш в тази тъмнина... Жив ли е?

— Мъртъв! — проплака Катерина.

— Стрелата трябва да е била отровна — каза Люже.

Едва сега инженер Дорио се размърда.

— Знаех си аз — обърна се той към журналиста. — Нали ви казвах още на парахода, че посещението в Африка не е увеселителна разходка... Затова си нося и пистолет, и нож... И той показа един пистолет и след това един доста широк, богато инкрустиран нож.

— Ооо! — Андре Люже тутакси прояви интерес към ножа. — Това е по-скоро произведение на изкуството, отколкото средство за отбрана!

Инженерът му подаде ножа и журналистът дълго го разглежда. Останалите се суетяха край трупа на Били, за който дойдоха няколко негри от прислугата в плантацията.

Един от тях каза:

— Може и да е някое кръвно отмъщение, знаете, че сред нашите хора това не е необичайно...

Андре Люже върна ножа на Морис Дорио и последният му се усмихна горчиво:

— Въръжете се и вие, млади човеко... Писалката не е оръжие за тези местности...

Измина една неспокойна нощ.

На сутринта пристигна с два автомобила старият Луи ван Дорн. След като се запозна със случая, той се настани с Морис Дорио в първия автомобил, а във втория влязоха Андре и Катерина. Потеглиха през джунглите, към диамантените рудници на Южна Африка.

Вече в колата инженер Дорио се обърна към ван Дорн:

— Истината ще я кажа само на вас, като началник на полицията в диамантената компания. Официално съм инженер Дорио, но в действителност съм детектив, нает от компанията за разкриване на кражбите, които стават напоследък при вас...

Полковник ван Дорн се усмихна тъжно:

— Двадесет години живея тук и не смея да се наема с ангажимент да разкрия всичко. Мислите ли, че вие, който идвате за

първи път при нас, ще сторите нещо повече... Компанията ме предупреди за вас... Както прочее и за журналиста...

— Какъв журналист е той? Не съм чувал името му...

— Не зная и аз... Трябваше да пристигне преди седмица, но идва едва сега... Както и да е, компанията и за него се обади. Как мислите, иначе щяхте ли да получите някакъв достъп до мините?! След като преди няколко месеца загина в сражение край границата на Белгийско Конго един от крадците, у когото намерихме десет диаманта, всеки гост най-старателно се проверява...

В селището с диамантените рудници пристигнаха едва надвечер. Андре Люже се оплака, че го чака нова задушна тропическа нощ и пропъди ятото комари, които на облаци летяха около тях. После взе да се учудва на огромните скакалци, хвърчащи навред и налитащи на всяка зеленина, изникнала пред тях.

— О, ако на това казвате чудо — усмихна му се Катерина, — не мога да си представя какво ще изпитате, ако ви заведе при Хосе Санчес... Той е един неимоверен чудак. Колекционира всякакви животинки, препарира ги, домът му е нещо невиждано. Той снабдява между другото и сума ти музеи в света с какви ли не редки насекоми...

— И вашето дружество го държи тук само за да препарира разни бръмбари?

— А, не — махна с ръка момичето. — Той е и лекарят ни, голям специалист е по билките, почти не употребява лекарства от съвременната медицина.

След това двамата последваха Луи ван Дорн и Морис Дорио в голямата и хубава постройка, пред която бяха спрели автомобилите. Посрещна ги директорът на компанията — американецът Търнър. Полковникът представи непознатите, американецът се ръкува с тях, после прегърна Катерина.

В това време в просторния хол влезе млада, очарователна жена. Търнър я представи:

— Госпожа Браун, Лидия Браун, съпруга на представителя на „Колумбия Ойл“ Джери Браун, който от известно време е тук във връзка с проучвания за петролни находища.

Запознаха се и Андре Люже попита:

— Струва ми се, че Лидия не е типично американско име?

— Рускиня съм... Семейството ни преди години емигрира в Англия...

— Запознали се преди година с Джери Браун в Лондон — каза ван Дорн.

Морис Дорио се усмихна разбиращо и пое чаша от поднесените от един негър напитки. Негърът се приближи до Андре Люже и когато журналистът пое чашата си, изтръпна. Обърна широко отворени очи към Катерина. Момичето кимна:

— Бимбо е брат на Били... Приличат си като две капки вода.

Бимбо отмина и Андре тъкмо щеше да каже още нещо, когато към него приближи Търнър и, поглеждайки го иронично, запита:

— И по какво точно сте специалист като журналист?

— По всичко... така да се каже...

Американецът се засмя:

— Който е специалист по всичко, не разбира от нищо!

И отмина, като приближи към Морис Дорио и Лидия Браун. Тя тъкмо говореше на инженера:

— Значи ще правите изследвания... Жалко, че в момента мъжът ми отсъства, но утре ще е тук, трябва да се запознаете. И той разбира от геология и ще ви бъде много полезен. Има цял екип от геолози с него, но те са в джунглата.

Разговорите продължиха, обсъдиха се въпроси за утрешния ден, накрая Търнър разпореди:

— Инженер Дорио ще бъде настанен в малката виличка в съседство с моята къща. Журналистът ще се настани в павилиончето до сградите на чиновниците.

Малко преди да си тръгне, Андре Люже долови върху себе си пронизващия поглед на Бимбо. Обърна се към него, но негърът отклони глава към инженер Дорио. Очите му бяха пълни с гняв.

Катерина приближи до Андре и прошепна:

— Той смята, че брат му е убит по погрешка вместо някой от вас двамата...

„В случай че изчезна, бъда убит или умра от смърт,
която да изглежда дори и естествена и ако тия редове

попадат в официални власти или добър човек, моля да се предаде на полковник Луи ван Дорн, че аз не съм...”

— Андре Люже долови стъпки и бързо прибра писмото, което пишеше.

Бяха изминали два дни, откакто бе в селището на диамантените рудници, но прекалената заетост на всички бе причина да ги прекара почти сам. Компания му правеше само Бимбо, който бе определен да му помага и обслужва.

Сега той влезе с котешките си стъпки и доложи:

— Идват полковникът и госпожицата.

— Хайде, излизайте от хралупата си — викна от вратата ван Дорн.

— Бях ви обещала да ви запозная с Хосе Санчес, да вървим — допълни момичето.

— Търнър май ме изолира — оплака се Андре.

— Не обръщайте внимание на американеца — махна с ръка полковникът. — Той си е такъв. Станахте жертва на търканията помежду нас. Той смята, че инженер Дорио, като по-високопоставена личност, трябва да бъде негов личен гост, а вие... мой. Надявам се, това не ви обижда?

— Напротив! — засмя се журналистът.

И като взе фотоапарата, тръгна с полковника и Катерина.

В къщичката на Хосе Санчес завариха Лидия Браун и Морис Дорио.

Оказа се, че инженерът бе почувствувал от вчера болки в стомаха, та бе дошъл при Санчес като при лекар. Той му бе дал вече билките и му обясняваше как да ги пие.

— Доведох Андре Люже — каза Катерина, след като запозна журналиста и го представи на Санчес, — за да го запознаете с вашата колекция.

— О, едва ли ще стигне времето на цялото му пребиваване, за да разгледа всичко — засмя се Санчес и с широко размахване на ръка показва наоколо си. Цялата стая бе в рафтове и по тях един до друг бяха наредени скакалци, бръмбари, комари, птици, насекоми малки и големи...

Освен насекомите се виждаха какви ли не стъкленици и буркани, пълни с треви и отвари. Треви бяха струпани и във всевъзможни кътчета из огромната по размери стая, в която се намираха.

— Само внимавайте — из тия стъкленици има такива отрови, каквито цивилизованият свят не е сънувал... Ей там има едно бурканче, което по невнимание скоро един негър събори, после се опита с ранената си ръка да събере разпиляното... остана си на място...

— Господи! — възкликна инженер Дорио. — И как се оправяте с всичко това? Не виждам никъде листче, на което да е написано кое какво е.

— Всичко е тук — Хосе Санчес посочи с показалец челото си.

Журналистът тръгна около рафтовете, като видимо показваше, че гледа да е настрана от всякакви буркани и стъкленици. Заразглежда с възхищение изкусно препарираните насекоми, като непрекъснато хвалеше Санчес:

— Наистина има за какво да ви ценят по разни музеи из света. Както казва госпожица ван Дорн — голям специалист сте.

Към него се приближи инженер Дорио, също нескриващ възхищението си. Двамата спряха до привлеклия вниманието им огромен скакалец.

— Бих го нарекъл скакалец-пеперуда! — посочи го Люже.

— Това е скакалец-гризач — с лека ирония на познавач каза инженерът. — Един много рядък екземпляр...

— Изглежда сте специалист и по естествена история?

— В джунглата човек трябва да бъде специалист по естествена история, за да оцелее...

Люже преглътна обидата и тъкмо да отmine, към тях приближи Хосе Санчес, който с интерес бе проследил диалога.

— Ето ви за спомен — той взе от рафта скакалеца гризач и го подаде на инженера. — А това — Санчес пое един красив голям комар, изкусно препариран, изглеждащ жив и току-що кацнал, но готов всеки миг да полети — е за вас... — и го подаде на журналиста.

След това им даде по една кутийка, за да ги поставят в тях.

Едва поеха с колата на ван Дорн, когато изведнаж иззад завоя върху им връхлетя един тежък камион, който отмина с бясна скорост. Спаси ги само умелото завъртане на волана от страна на полковника.

Той спря, потри чело, въздъхна с облекчение и промърмори:

— Този Педро ще си строши главата някъде...

— Познахте ли шофьора? — запита го Люже.

— Кой не го познава Педро! Мания има да кара като луд!

Люже не каза нищо, кимна само на пребледнялата Катерина и се замисли. Колкото и бързо да бе налетял и отминал камиона, той видя човека до шофьора и, кой знае защо, му се стори, че го е виждал вече някъде, но къде — да беше негър, нямаше да му направи впечатление, за белите всички негри си приличат, е не чак толкова като Били и Бимбо, но все пак... Но Андре Люже бе сигурен, че белия човек, възпълен и с прошарена коса, бе виждал вече някъде... Не можеше да си обясни къде, след като почти не бе си подавал носа от павилиончето, в което му бе отредено да се настани. Към колата им приближи и спря автомобилът с инженер Дорио и Лидия. Те се готвеха да потеглят, когато камионът отново профуча край колата на ван Дорн. Като видяха, че всичко е наред, те дадоха знак на полковника, че са готови. Колите поеха към диамантената мина, където ги чакаше американецът Търнър, за да им покаже съкровищата на компанията.

Търнър ги посрещна радушно. Веднага ги поведе към галериите, където стотици чернокожи и бели авантюристи от цял свят дълбаеха недрата. Дорио постоянно с жестове на познавач опипваше скалите, разглеждаше парчета скална маса, Люже записваше набързо в бележника си откъслечни фрази.

— Попаднали сме — обясняваше Търнър — на пластове, където въглицата, наслоени от хилядолетия, са силно кристализирани. Находките са големи и често се срещат редки диаманти. Имаме намерение да отбием реката, тогава ще можем да разширим дейността си...

— И като помисли човек, че всичко това не са нищо повече от най-обикновени въглини... — кимаше глава инженер Дорио.

— А сега ще ви покажа и скривалището — каза по едно време американецът. — Противно на някои други компании, които строят

нещо от рода на банки и трезори, ние предпочитаме да имаме скривалище в самите скали...

Когато пристигнаха, всички видяха, че това е едно естествено скривалище, невъзможно за обиране.

— Намирате се пред Сезам! В пълния смисъл на думата! Само една врата, през която може да се влезе в съкровищницата!

— И тя се отваря с вълшебни думи?! — запита Люже.

— Точно така — каза американецът. — Само че не „Сезам, отвори се!“, а „Фредерик, ще ме пуснеш ли?!“

Търнър се засмя, доволен от остроумието си, и потупа гальовно многотонната желязна врата с изпъкнали остри шипове. Той натисна електрическия звънец и се обърна пак към гостите СИ:

— При това „Фредерик, ще ме пуснеш ли?“ важи само, ако е изречено от моя глас.

Зад вратата се мярна висок слаб човек, огледа внимателно Търнър и останалите и натисна някакви лостове от вътрешната страна. Вратата бавно се отвори.

— Прилича на някой древен феодал — посочи го Търнър. — Истински затвор е и за самия него това съкровище. Но пък е натрупал и свое истинско съкровище!

Влязоха в силно осветена зала. Стотина голи негърчета 10 — 16-годишни усърдно работеха над малки късчета диаманти. Отминаха ги, влязоха в друга зала. Това вече бе съкровищницата. Безкрайни железни рафтове с малки стоманени касетки опасваха двете страни на помещението. Постоянно влизаха под зоркия поглед на неколцина надзиратели малки негърчета, донасяха диаманти, големи или малки, безцветните камъни при всяко движение блестяха с причудливи цветове. Всяко камъче се поставяше в отделна касетка, на нея се поставяше надпис на рудника, номерация и какво ли не. Катерина и Андре Люже, Лидия Браун и Морис Дорио с интерес надникваха в ръцете на негърчетата, особено внимание на всички предизвика един голям колкото гълъбово яйце диамант. Какво щеше да носи той, напускайки тая пещера-скривалище? Радост, кръв, скърби и страдания? Лидия Браун не криеше, че е зашеметена, при все че не влизахе за първи път тук. Морис Дорио се обърна към Фредерик:

— И все пак не се ли страхувате от нападение?

— Какво ти нападение? — цял полк да дойде отвън, не може да премине. А охрана за всеки случай има и вътре, има и навън скрити постове, които при сигнал ще се притекат на помощ, но тия постове са от двадесет години и ни веднъж не са били използвани... Добре, че диамантите носят несметни богатства на компанията, иначе кой би си позволил да се държат десетки хора за охрана, които в действителност никога нищо да не вършат...

Когато си тръгнаха да се прибират, влизайки в колата, Дорио възкликна:

— Скакалеца!

— Какво има? — запита Търнър.

— Господи! — възкликна инженерът. — Хосе Санчес ми подари кутийка със скакалец, тук я оставих, до самото си, което съблякох, когато влизахме в скривалището!... Няма я кутийката...

Ван Дорн, Катерина и Андре Люже се приближиха до разтревожения инженер. Като разбра за какво вдига шум, ван Дорн махна с ръка:

— Скакалци да искате от мексиканеца! Ще ви даде друг. И два да му искате ще ви намери!

— Това бе рядък екземпляр — въздъхна Дорио.

— Санчес се вре навсякъде, за 24 часа ще прерови земята и пак ще ви намери от този рядък екземпляр, само да му поискате... Това за него ще е един вид почит, уважение, за една добра дума той е готов на всичко!... Успокойте се, ще ви намери друг скакалец.

Морис Дорио измърмори нещо и като се настаняваше на седалката, хвърли злобен поглед към Андре Люже.

Журналистът бръкна в джоба си, извади кутийката с препарирания комар и отново я сложи на мястото си. После седна в колата.

По време на пътуването изведнаж, сякаш сетил се за нещо, бръкна в джоба си и като извади кутийката, постави я във вътрешния джоб на самото си.

Това му движение бе проследено внимателно от Катерина ван Дорн. Направи й впечатление, че журналистът извади кутийката от другия джоб на панталона си.

Вечерта Лидия Браун даде прием в дома си. Очакваше се и пристигането на Джери Браун, но, кой знае защо, той се бавеше. Гостите поговориха по разни въпроси, надпреварваха се да хвалят домакинята, съжаляваха за закъснението на съпруга ѝ, накрая се разотидоха. Браун помоли Андре Люже да почака. Журналистът остана.

— Господин Люже, ще ви помоля... обръщам се към вас, защото вие скоро ще отпътувате от тук, а ви имам доверие, вие журналистите по-добре от инженерите разбирате хората, ще ме разберете и мен...

— С удоволствие ще ви помогна...

— На това се и надявам. Имам при мен едни писма. Истински пожар биха предизвикали, ако попаднат в ръцете на мъжа ми. Вие не знаете какъв чист човек е той, ако по някакъв начин попаднат в него, ще страда! А те ще попаднат, ако останат още тук...

— Унищожете ги.

— Лесно е да се каже... Те обаче не са моя лична работа, касаят и семейството ми, и други хора!... Искам от вас само едно, да ги отнесете в Брюксел с вас, да ги поставите на сигурно място и да ми ги предадете, когато ви потърся...

— Разбира се, че ще го направя.

— Мисля, че не е необходимо да искам от вас джентълменска дума, че няма да любопитствувате за съдържанието на писмата. — Лидия Браун извади от касата един малък пакет, грижливо опакован.

— Пакетчето ще си получите недокоснато.

Младата жена го подаде на Люже.

Последният го взе, постави го в джоба на сакото си. Лидия Браун тръгна да го изпрати, но внезапно журналистът спря, извади пакетчето, постави го на дланта си и показа, че се опитва да прецени тежестта му.

— Вие ме излъгахте, госпожо... Искате да ме направите съучастник в някаква тъмна история!

Лидия го изгледа с широко отворени от ужас очи:

— Не... не — тя се задъха.

— Това тук не са писма... Или поне не са само писма! — гласът на журналиста бе неузнаваем.

— Господи, господи, смилете се... Моля ви... Забравете всичко, дайте ми пакетчето, по-добре да умра...

— Успокойте се.

Вместо да се успокои обаче, младата жена се хвърли по очи в един от фотьойлите и зариде.

Андре Люже се обърка. Струваше му се, че всеки момент в стаята ще влезе мъжът ѝ и щеше да се случи нещо нежелателно. Още повече, стори му се, че някъде наблизко се движеше човек, някъде край вратата, край отворените прозорци...

Приблужи до ридаещата жена и се опита да я успокои.

— Разкажете ми всичко — каза той. — Хайде. Още от времето, в което сте работили в Британския музей... И сте получавали препарирани насекоми от Хосе Санчес...

Лидия Браун изведнаж престана да риде, изправи се, очите ѝ, пълни с ужас, изгледаха Люже:

— Значи знаете?

— Близко е до ума!

— Знаете — разтрепера се жената. После започна. — Отначало не знаех нищо. Бях най-обикновена служителка, приемах пощата, пратките. Санчес изпращаше редовно пратки до музея, като някои от тях бяха адресирани до отделни специалисти или колекционери. Те пристигаха, аз им ги предавах и нищо не ми правеше впечатление, докато веднъж, без да искам, съборих няколко кутийки на пода. Три-четири се разпиляха и се наложи да ги поставя обратно, като внимавах да не ги повредя. Привлече вниманието ми една водна пчела, удиви ме красотата ѝ и изпъкналото ѝ коремче. Като я вдигнах, останах изненадана от тежината ѝ, изправих се, ръката ми се удари в ръба на бюрото и изпуснах насекомото. То падна и коремчето леко се разтвори... Видях, че вътре има нещо. Доразтворих коремчето. Вътре блестеше великолепен диамант... След това видях, че пратката бе за един постоянен клиент, който представляваше някакъв музей от провинцията и получаваш най-редовно пратки от Санчес... Бях само на двадесет години и всичките или почти всичките ги бях прекарала в мизерия, отредена ми по силата на емигрантството... Този диамант бе за мен пътят за излизане от бедността... Когато клиентът дойде, той се казваше Бевърли, та когато той дойде, казах му, че знам тайната му и че ще мълча само при условие, че получавам процент от печалбите му.

Младата жена замълча и започна да плаче.

— Господин Люже, имайте милост към мене. Мъжът ми нищо не знае... Ние с него се запознахме в музея, когато се оженихме, аз с радост смятах, че се слага край на всичко, защото, повярвайте ми, аз вземах пари от Бевърли, но въпреки че благодарение на тях се измъкнах най-сетне от нищетата, не исках такъв живот... Радвах се, че скъсах с него. А ето че съдбата много скоро отново ме върна в стария водовъртеж. Когато пристигнах с мъжа си тук и разбрах, че съм редом с доставчика на диаманти за Бевърли, отново се изкуших от блясъка им... В пакетчето има няколко диаманта, които съм задигнала от мексиканеца. Ако той разбере, това ще ме убие.

— Той как се снабдява с диаманти?

— Нали обикаля за проклетите си насекоми и разните билки навсякъде. Той влиза дори в мините, необезпокояван от никого, нали е лекарят, често се налага да влиза дори и в съкровищницата, който може да се усъмни в него. Изглежда и чудак, и смахнат. Но и търсен от всички, и то често и навсякъде из района на рудниците... Нищо чудно да има и помощници... Нищо не знам... Нищо не знам — жената отново се разтрепера, зариди.

— Успокойте се — каза журналистът. — Никому няма да кажат нито дума.

Лидия го изгледа с благодарност.

— И ако ми обещаете, че повече няма да се докосвате до диамантите на престъпниците, ще отнеса това пакетче в Брюксел и ще ви го предам, когато ме посетите.

— Обещавам — наведе глава жената.

Люже се сбогува и излезе.

Навън, повече интуитивно, отколкото с поглед, долови, че храстите около къщата се размърдаха, като че ли в тях се движеше нещо.

Люже извади револвера и в този миг се чу сърцераздирателен вик.

Журналистът стреля във въздуха и се спусна към храстите.

Чуха се стъпки, стенания.

На терасата се показа Лидия, светнаха външните лампи в къщата на ван Дорн и съседната на Търнър.

Привлечени от изстрела се показаха и неколцина негри. От къщата на ван Дорн се спусна полковникът. Отвори се вратата и на Търнър.

В това време, палейки клечки кибрит, Люже обикаляше из храстите, но стенания вече не се чуваха.

Едва когато пристигна ван Дорн с електрически фенер в ръка, двамата мъже видяха един труп. Беше на пълен мъж с прошарена коса...

Люже каза:

— Спомняте ли си, когато върху нас върхлетя онзи камион... Този човек седеше до шофьора...

Наведоха се. Ризата на мъжа бе разкъсана и в гърдите му бе нанесен удар от явно широк нож. Дорн каза:

— Мъртъв е.

Андре Люже се изправи и като поиска фенерчето от полковника, се спусна из близките храсти.

— Излишно е! — викна подире му полковникът. — Нищо няма да откриете...

— Имам нещо наум — викна Андре Люже. — Мисля, че си спомних къде съм виждал този човек...

След пет минути се върна задъхан, отчаян. Чакаха го ван Дорн, Търнър и Морис Дорио.

— Не открих никого наблизо...

— Това бе ясно веднага — каза полковникът.

— Затова пък си спомних кой е този човек... Видях го сред ония, които ни посрещнаха в дома на ван Танден... когато убиха Били.

— Е, тогава всичко ще се изясни, ако се окаже, че ножът, с който е убит, е бил и намазан с отрова — каза Търнър. — Ще се наложи да разбудим Санчес. Ако установи, че е намазан с отрова, ще знаем, че тук става дума за кръвно отмъщение. Вероятно Бимбо, братът на Били, вече е изчезнал...

Анри Люже, полковникът и Морис Дорио дълго чукаха на вратата на къщичката на Санчес. След като никой нито светна, нито се

показа, полковникът бутна вратата. Беше отключено. Влязоха в голямата стая с препарираните насекоми, ван Дорн опипа стената, за да намери електрическия ключ, светна.

На пода, широко разтворил ръце, лежеше по гръб Хосе Санчес. От гърдите му стърчеше дръжката на голям нож.

Полковникът се втурна нататък.

Люже и Дорио също. Тримата приклекнаха до трупа. Санчес бе мъртъв.

Люже възкликна:

— Господин инженер, това не е ли вашият нож!

— Да, разбира се — отвърна Дорио, изправяйки се. — Но знаете ли, от два дни ножът изчезна...

Ван Дорн изгледа недоверчиво инженера. После извади кърпа от джоба си, тръсна я, огледа я, беше чиста, обви внимателно дръжката на ножа, изтегли го, после приближи до бюрото, намери друга кърпа, изтри кръвта и внимателно загъна целия нож.

— Ще проверя за отпечатъци от пръсти. Макар да не сме сред цивилизования свят, и тук си имаме начини да ползуваме съвременни методи в криминалистиката.

После изгледа Дорио, след това Люже и поклати глава:

— Ще се наложи да взема отпечатъци от пръстите ви... Но това ще сторим в официалния кабинет. Да вървим, ще пратя тук двама полицаи да се оправят.

В кабинета на компанията се събраха ван Дорн, инженер Дорио, Андре Люже, пристигналият току-що въпреки късния час Джери Браун и още Лидия, Катерина и Търнър.

Процедурата с вземането на отпечатъци, колкото и неприятна да беше, приключи, всички чакаха мнението на специалиста. В кабинета бе настъпила напрегната тишина. Атмосферата, толкова приятелска само до преди няколко часа по време на приема, сякаш никога не бе съществувала. Бе настъпила атмосфера на подозрителност, напрежение. Затова се долови и някакво леко облекчение, когато се показа специалистът дактилоскоп.

— Дами и господа, трябва да ви съобщя, че отпечатъците от пръстите са на господин Андре Люже...

— Невъзможно! — гласът бе на Катерина. Младото момиче с невярващи, тъжни очи погледна към журналиста. — Не може да бъде...

Ван Дорн потри чело с ръка, после се обърна към Люже, който бе започнал неспокойно да се озърта.

— Господин Люже, трябва да ви арестувам...

Журналистът кимна с глава, бръкна в джоба, извади револвера си и го подаде на полковника. После, срещайки тревожния поглед на Лидия Браун, въздъхна, бръкна във вътрешния си джоб и извади малка кутийка.

— Скакалецът ми! — викна Морис Дорио и посегна да си вземе кутийката. — О, господи! Скакалецът, който ми подари Санчес... Ами ясно, дами и господа, всичко е ясно... Който е откраднал скакалеца, защо да не открадне и ножа...

Андре Люже отклони ръката на Дорио и подаде кутийката на полковника.

Търнър почувствува за необходимо да се намеси:

— Когато ми казаха, че журналистът бил взел фенерчето от полковник ван Дорн, за да търси убиеца, се усъмних, но нищо не казах... Впрочем, аз се усъмних в този господин още когато се появи. Неслучайно му отредих място в павилиончето, но май е трябвало направо в ареста да го пратя...

— Много е късно — прекъсна американецът полковник ван Дорн. — Минава полунощ. Нека сутринта изясним всичко. Джонсън — обърна се той към дактилоскопа, — затворете господин Люже в ареста.

Андре Люже наведе глава и тръгна пред полицаия, Катерина ван Дорн го проследи с невярващ поглед.

Колкото и да се мъчеше, Катерина не можа да заспи. Беше вече минало 4 часа, но мисълта ѝ бе все в случилото се в кабинета на баща ѝ. Искаше ѝ се всичко да бъде сън, не можеше да повярва, че Андре, с когото бе прекарала няколко приятни дни на парахода, е убиец. Наистина тя бе разбрала, че той открадна скакалеца от инженера, но бе решила, че това е с някаква цел, неизвестна ѝ. А сега срещу журналиста говореха неоспорими факти. Още като се върнаха от

кабинета, тя понечи да говори с баща си, но като откряна вратата, видя, че той е вгълбен в някакъв документ, а на бюрото му стоеше кутийката със скакалеца, видя после как баща ѝ взе скакалеца, разтвори коремчето му и извади оттам един диамант. Не посмя да се обади, оттегли се в спалнята си, но всичко ѝ изглеждаше нереално. Чак досега.

Като реши, че в тази история все пак има нещо нередно, момичето стана, решително се облече и като откряна предпазливо прозореца, тихо се прехвърли в двора.

Когато пристигна до ареста, направи ѝ впечатление, че нямаше охрана. Приблужи малкото прозорче и като видя, че е разбито, разбра, че няма да види Андре в килията. Бързо се затича към дома да разбуди баща си. Но полковникът го нямаше в къщата.

Катерина ван Дорн се обърка.

Не знаеше какво да прави. После, като помисли малко, се затича към къщата на Хосе Санчес.

В стаята светеше. Катерина забеляза до прозореца една фигура, която надзърташе да види какво става вътре. Приблужи малко и позна Лидия Браун. В това време долови шум зад гърба си — беше Джери Браун. Той приблужи до жена си, тя се сепна, като го видя, и издаде тих вик на уплаха. Катерина тъкмо реши да приблужи, когато долови нов шум от стъпки. Спотаи се. Край нея мина Морис Дорио с пистолет в ръка. Тя тихо тръгна след него. Дорио приблужи Лидия и Джери, без да го усетят — двамата само се гледаха — единият с питащ поглед, другата с уплаха.

— Влезте вътре — кимна им с пистолета Морис Дорио.

Те се подчиниха.

Инженерът влезе след тях, без да затвори вратата. Веднага след него се вмъкна и Катерина. Баща ѝ и Андре Люже стояха пред един опразнен рафт в ъгъла на стаята. В краката им имаше стотици препарирани насекоми, всичките с разкъсани кореми. В тях нямаше нищо.

— Ето и последните участници в историята! — каза Морис Дорио и посочи семейство Браун.

Лидия стоеше с наведена глава, Джери гледаше с питащ поглед.

— Това е краят на историята, господин полковник — каза Дорио.
— Аз потеглям след час, остава ви да проведете полицейската работа...

Полковник ван Дорн кимна разбиращо.

— Почакайте само минута, господин Дорио, аз наредих каза той,
— ако се забавя повече от час, тук да пристигнат неколцина полицаи.

— Вече сме тук — чу се глас от вратата.

Там стоеше полицаят дактилоскоп. Навън се виждаха фигурите на още няколко души.

В това време в стаята влезе и Търнър.

— Как да разбирам всичко това, полковник? — викна той гневно.
— Аз последен трябва да науча какво става в поверените ми участъци?!

Полковникът разтвори ръце:

— Трябваше да се съобразяваме с възможността за изтичане на информация и хората, които знаеха истината за мисията на господин Морис Дорио, бяха сведени до минимум... Освен това, като видях вашето благоразположение още щом за първи път видяхте Дорио, реших, че може би или сте се досетили сам, или ще се досетите...

— Какво да се досетя? — извика грубо Търнър.

— Морис Дорио не е инженер, а детектив, нает от компанията да хвърли светлина по един въпрос...

— Какъв въпрос?

— Знаете, че на нелегалния пазар за диаманти се появяват от години диаманти, за които се предполага, че са от нашите мини.

— Всичко е ясно! — заключи Търнър. — Значи правилно долових и гласувах доверие на господин Дорио и правилно се усъмних в журналиста... Извършете разследването и ми доложете. Господин Дорио, наистина ли трябва да заминете незабавно, ще ми бъде приятно да ми погостувате още малко.

— При първа възможност, господин Търнър... Аз тук си свърших работата... Впрочем ще ви кажа още нещо: може би журналистът не е убиецът. Сега си спомням... Той държа ножа в ръцете си доста дълго време, за да останат по него отпечатъци... Това бе в плантацията на ван Танден... Така че, господин полковник, имайте предвид това, като водите следствието, надявам се, че вие сте тук най-добрият следовател... Но знайте, че в джоба на самото на

господин Люже има един пакет с диаманти. Дактилоскопът няма да се затрудни да установи, че по него има отпечатьци от пръстите на госпожа Браун. След като отведохте в ареста журналиста, тя изчака съпруга си да заспи, така прочее предполагам и излезе, вероятно за да помоли Люже да ѝ върне пакета, който кой знае по каква причина му е предала. Но мъжът ѝ разбра, че госпожата излиза, и я проследи. Аз следях двамата и видях разочарованието на госпожа Браун, като видях ареста празен. Аз също се изненадах, но веднага разбрах — журналистът се е възползвал от слабостта на решетката и липсата на охрана, не разбирам, господин полковник, защо се доверихте само на заключването на ареста. Не беше кой знае колко трудно да разбере накъде да търся господин Люже. Тогава видях, че към къщата на Санчес сте се отправили и вие. Оставих ви да влезете при Люже, знаех, че сте въоръжен, а той — не, затова не се безпокоях за живота ви и останах да видя как ще се развият нещата. Госпожа Браун се приближи до прозореца. Изчаках там да отиде и мъжа ѝ и ги арестувах. Как се появи дъщеря ви, не разбрах, но то няма значение... Това е всичко. Моят съвет е, потърсете връзката Санчес — Лидия Браун още от времето, в което тя е работила в Британския музей... Може да разгледате къщата ѝ за тайници, току-виж се окаже, че тя е шефът на Санчес, всичко се случва. Впрочем, ако не ме лъже логиката, не сте намерили диаманти в насекомите, а, господин Люже?

Андре Люже не отговори нищо.

— Някой ни е изпреварил — каза вместо него полковникът.

После се обърна към полицаая:

— Сложете им белезници. И на господин Браун също. Току-виж, че се окаже, че и той има пръст в цялата тази история...

Търнър веднага се намеси:

— Цялото това негово тайнствено отсъствие! И то по времето на убийствата и по време на претърсването на къщата на Санчес...

— Убийството, господин Търнър, убийството. Едно убийство — поправи го ван Дорн. — Онзи дебелият човек бе убит от брата на Били. Кръвно отмъщение. Онзи дебелият е убиецът на брат му.

— Който всъщност е искал да убие мен на терасата на ван Танден — допълни Морис Дорио.

— Тогава всичко е ясно — отсеке американецът.

— Не ми изнемайте функциите на следовател — каза ван Дорн и пак погледна към насекомите с разрязани кореми.

Рано на разсъмване полковник ван Дорн изпращаше Морис Дорио.

— Давам ви най-бързия шофьор в Южна Африка — каза той и посочи Педро. — Мексиканска кръв! Още до обяд ще сте у дома на ван Танден. Поздравете го от мен. Параходът ви, мисля, тръгва след обяд.

Приближи се Търнър, като носеше някакви пакети.

— Приемете подаръци и от компанията, и от мен...

Морис Дорио кимна с благодарност, а Педро се зае да настанява пакетите на седалката.

— От всичко на света най-много мразя багажа — каза Дорио. — Пътувам винаги с една чанта, в която има риза и тоалетни принадлежности и нищо друго.

Тъкмо подаде ръка за сбогуване, когато се появи Андре Люже.

Без охрана, без белезници, усмихнат и приветлив. Зад него бързо притича Катерина ван Дорн.

Ръката на Морис Дорио така си остана провесена във въздуха.

— Проверете за двойно дъно на чантата му — каза Андре Люже и Педро тутакси подаде чантата на ван Дорн.

Полковникът почука, отвори чантата, огледа я и след миг, като извади ножче, разпори кожата на дъното. Разкри се тайник, пълен с блестящи с всички цветове на дъгата диаманти.

Ръката на Дорио се плъзна към джоба, но Педро бе бърз, очевидно това бе в кръвта му, и след миг пистолетът се оказа в ръцете му, след което бе предаден на полковника.

Той се усмихна, изгледа иронично Търнър и кимна с глава:

— Това вече е краят на историята.

Приближи се полицаи с белезници.

— Наистина компанията ви поиска под най-строг секрет помощ от нашето детективско бюро. Моят приятел Морис — започна Андре Люже, като огледа всички присъстващи — Търнър, ван Дорн, Катерина, Лидия, Джери Браун, Педро, както и стоящия в белезници между двама полицаи Морис Дорио — се зае с поръчката, но вероятно е почувствувал нещо интуитивно, защото ми каза, че трябва да си уредим контролна среща на парахода, заминаващ от Хага. Когато пристигнах, параходът се готвеше да отплава, оставаха броени минути,

попитах служителя, пропускащ пътниците, дали е дошъл пътник на име Морис Дорио, инженер, така решихме в бюрото — да сложим една титла на моя приятел, а той ме изгледа със съмнителен поглед и каза: „Приятел ли сте му?“, „Разбира се“ — отвърнах. „Та не го ли виждате на палубата!“ и кимна към един от стоящите на палубата пътници. Причерня ми, защото аз вече дълго бях гледал там, бях огледал всички пътници и не видях Морис, веднага разбрах, че нещо не е в ред, казах: „Очилата ми, по дяволите“ и като казах, че и аз съм пътник, върнах се бързо, като трескаво търсех начин да се добера до парахода. Билети, то се знае, нямаше, трябваше да се легитимирам, да търся помощ от детективското бюро, но това искаше и време и щях да се издам, а разбрах, че това е гибелно, че тук наистина става нещо, свързано с престъпления. В това време видях как двама души водят добре пиян мъж и му говореха: „Остава този параход пак да го пропуснеш!“, „Голяма работа! — викаше пияният. — Параходи много!“ и друго от този род. Тутакси разпитах какъв е проблемът и разбрах — журналистът Андре Люже още преди седмица трябвало да замине за Южна Африка, но с традиционните му запои при наличие на пари все пропускал параходите. Веднага тикнах в ръцете на пияния журналист една пачка пари, смъкнах фотоапарата от врата му, взех чантата му, личната му карта и билета, като поясних, че съм детектив и че трябва да се обадят непременно в бюрото и получат напътствия и още обезщетения и затичах обратно към парахода. Качих се в последния момент... Запознах се с човек, който пътуваше с билета и под името на моя приятел Морис. Той вече се бе запознал с Катерина ван Дорн, присъединих се към тях, но изглежда той интуитивно е почувствувал в мое лице някаква опасност, защото веднага като пристигнахме в плантацията на ван Танден, е дал указания на изпратения в негова помощ от Санчес човек. Същият, който загина тази нощ от ръката на Бимбо. Този човек се е опитал да убие мен, но стрелата се забива в гърдите на негъра Били. Лъже-Дорио пристига в диамантените рудници, за да ликвидира следите, като убие Санчес. Организацията за кражбите на диаманти, в която мексиканецът е играл важна роля, е била вече на път за разкриване, неизвестно остава обаче от къде е изтекла информация, че компанията е потърсила помощ от нашето детективско бюро, че изпращаният детектив е моят приятел Морис Дорио, който явно е бил убит, за да се възползува от неговите

документи този безскрупулен престъпник — Андре Люже посочи лъже-Дорио. — Преди няколко часа той е подслушал нашия разговор с Лидия Браун и е разбрал, че трябва да бърза. Изпраща отново своя човек — оня същия, който не можа да ме улучи със стрелата, за да ме убие, но той вече е бил следен от Бимбо и негърът е търсил момента да отмъсти за брат си. По-подходящ едва ли е имало до нощес. Сигурен, че човекът му ще се справи, лъже-Дорио отива при Санчес, убива го с ножа, по който има отпечатьци от моите пръсти, връща се и след като констатира, че неговият човек отново не е имал късмет да ме убие, ловко прехвърля уликите срещу мен. След като ме затварят в ареста, отива в дома на мексиканеца, обира събраните от него диаманти, връща се, наблюдава дома на Лидия и, разбирайки, че тя няма да се остави доказателството за нейното съпричастие в историята да излезе наяве, се досеща, че тя ще ме потърси, за да иска от мен пакетчето с диаманти. Виждайки, че всичко се развива както очаква, той вдига шум в къщата, разбужда господин Браун, последният търси жена си на най-предполагаемото за това място, вижда я край ареста, изненадана, търсеца, изплашена, проследява я... Нататък мисля, че няма какво да разказвам.

Едва сега погледна към лъже-Дорио. Последният го гледаше с яростен поглед.

— Какво направихте с моя приятел? — запита го Люже.

— Каквото трябва! — беше отговорът.

— И ние ще направим каквото трябва, за да разберем всичко, което ни е необходимо — обади се полковник ван Дорн. И като се обърна към Люже, добави. — А ако вие останете да ни гостувате, което вярвам на всички ще е приятно, дори на господин Търнър, който ще ви настани в най-люксовото жилище за гости, ще научите тайната в най-скоро време.

Търнър, почервенял от неудобство, се приближи и подаде ръка на детектива:

— Искрено съжалявам, аз съм си такъв външно, но... — той не намери думи да продължи и дълго разтърсва ръката на младия човек.

— Освен това — каза, когато най-сетне свърши — компанията ще трябва по царски да се отблагодари на вашето бюро и лично на вас. Ще обезщетим и близките на истинския Морис Дорио... Впрочем как е истинското ви име?

— Джим Уилис.

Всички си бяха отишли, с изключение на Катерина, която го гледаше с пълен с очарование поглед.

— Хубаво ви е името... — каза тя, като не намираше думи, с които да задържи детектива.

— Вашето също — отвърна Джим.

Момичето почувствува лудото биене на сърцето си и запита с треперещ глас:

— Не казахте дали ще поостанете?

— Зависи... — детективът се опита да намери подходящи думи.
— Зависи от вас... Каквото кажете.

Катерина наведе глава:

— Останете... — прошепна едва чуто, но достатъчно, за да стигне до слуха на Джим.

Детективът подаде ръка, която момичето тутакси пое.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.